

Есе на тему:
«Людству без людяності не можна!»
(за романом Ернеста Хемінгуея
«Прощавай, зброє!»)

на конкурс есеїв за Програмою читання
«Кіровоградщина читає Хемінгуея»)

Барабанової Світлани Олегівни,

керівника напрямку «Поезія рідної землі» для
слухачів Вищої народної школи, викладача
української мови та літератури
Куколівського НВК

Я - карета швидкої допомоги. Так-так, саме КАРЕТА. Навіть не зважаючи на те, що моє серце потужністю у тисячі кінських сил заховано під сучасний капот, що мене начинили новим обладнанням, чи то за останнім писком моди, чи то за останнім ревищем науки, я залишаюся каретою. Бо як інакше можна мене назвати, коли я везу ЛЮДИНУ, тим паче людину, яка потребує допомоги?!

І не треба йорничати, кривитися скептично, що то раніше у каретах пересувалися ЦАРІ, і що свого часу й людину йменували Царицею Природи, і що врешті-решт Природа добряче провчила за це людину, і що не треба забувати Людині про своє місце... Стоп! Stop! Стоп! Я урочисто і дзвінкоголосо, на усі децибели свого клаксона, заявляю: у тій же ж таки Природі життя будь-якої тварі (за Біблією) було, є і залишиться в усі віки найвищою цінністю.

Тож я – КАРЕТА! Мій обов'язок зробити все від мене залежне, щоб врятувати людське життя. І тому світлі, розумні голови вдосконалюють моє начиння, всілякі там прилади й апарати. І вже філологи-гострослови іменують мене «реаніmobіль» (та хай вже втішаються зі своєї забаганки). Головне, що я пам'ятаю своє справжнє ім'я КАРЕТА ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ.

Та сьогодні я... просто бляшанка... просто гора металобрухту... просто... його несуть... молодого, красивого, талановитого!., мертвого!!! О, Сашко,... пробач..., пробач..., та немає мені прощення!..

То не осінній дощ ллється на мої фари, то сльози заливають мої очі; то не мотор барахлить, то моє серце вразила тахікардія; то не колеса спущені, то підгинаються мої ноги! А як же мені хочеться гукнути: «Боженько, Боже! Чому такі ж світлі, такі ж розумні голови, які винайшли, створили і виготовили новітні засоби для порятунку людини, обладнавши моє нутро, винайшли і виготовили цю страшну зброю, що забирає життя двадцятирічних

українських юнаків, які не зазіхали ні на чю територію, а хотіли жити і творити в рідній Україні, не погодившись лише на її розтин?»

Я - карета, але я прошу... а чому, власне, прошу... вимагаю, щоб мене використали не за призначенням. Хочу заповнити свій салон хлопчиками - воїнами; устигнути - живими, неушкодженими, непораненими, і відвезти їх додому, передати їх рідним, щоб уберегти від загибелі, від біди. А на захисті своєї землі хочу поставити Червоний Хрест, як символ милосердя, людяності. Люди! Ви чуєте? Людяності! Адже Людству без людяності зась! Спробуй забрати у Людства людяність - і що? Нуль! Порожнеча! Питьма! Це навіть я розумію своїми запорошеними курявою мізками.

... о ні, водію! Вимкни цю мелодію. Так, я любила слухати дивні звуки сопілки, коли ВІН зачаровував мене своєю грою... а пам'ятаєш... Пам'ятаєш, ми чергували, та що кривити душею, святкували на козацькому стані - «Ой, на Івана, Ой, на Купала...» і ти ще вибивав у підлогу гопака не стримуючись, бо переймався Сашковими сальто та стрибками?.. О, мій водію?! Невже ти мене не чуєш?! Вимкни... прошу...

... то перехожі думають, що падає сніг..., а насправді сивина вкриває мою ще не стару, далеко не стару голову...

Ну що, зброє?.. Прощавай, чи як? Залишайся лежати тут покрученим, понівеченим шматком заліза, а я, карета, відвезу це святе тіло зухвало убієнного раба Божого Олександра до рідного міста Олександрії... як символічно: Олександр з Олександрії... Та у ворогів немає жодного шансу, доки на захисті моєї Олександрії, моєї України стоять такі Олександрі!!!

... але лише тіло, бо душа його поринула у ті райські сади миру і злагоди, де тобі, зброє, ніколи не скажуть «прощавай», бо ніколи, чуєш, ніколи не говорили «здрастуй»!